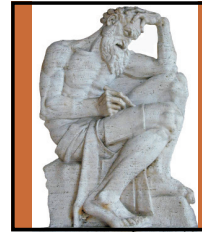

vrijednost obitelji utemeljene na braku i na potrebi zakonskih odredbi koje bi podupirale obitelji u zadaći rađanja i odgoja djece.

Drage obitelji, budite hrabre! Ne popuštajte tom sekulariziranom mentalitetu koji nudi suživot kao pripravu ili čak kao zamjenu za brak! Pokažite svojim životnim svjedočanstvom da je moguće ljubiti poput Krista, bezrezervno, da se nije potrebno bojati brige za drugu osobu! Drage obitelji, radujte se očinstvu i majčinstvu! Otvorenost životu znak je otvorenosti prema budućnosti, pouzdanja u budućnost, kao što poštivanje naravnoga zakona oslobađa osobu, a ne ubija je! Dobro obitelji je dobro i Crkve. Želio bih istaknuti ono što sam tvrdio prije: Izgradnja svake pojedine kršćanske obitelji smješta se unutar veće obitelji Crkve, koja je podupire i nosi sa sobom. I obratno, Crkvu grade obitelji, male kućne crkve (Discurso di apertura del Convegno ecclesiale diocesano di Roma, 6. lipnja 2005: Insegnamenti di Benedetto XVI, I, 2005, p. 205).

Molimo Gospodina da obitelji budu uvijek više male Crkve, a crkvene zajednice da budu više obitelji! Drage hrvatske obitelji, živeći u zajedništvu vjere i ljubavi, budite što očitiji svjedoci obećanja koje je Gospodin, uzašavši na nebo dao svakomu od nas: ja sam s vama sve dane do svršetka svijeta (Mt 28,20). Dragi hrvatski kršćani, osjećajte se pozvanima naviještati evanđelje cijelim svojim bićem; osjetite snagu Gospodnje riječi: Pođite i učinite mojim učenicima sve narode (Mt 28,19).

Djevica Marija, Kraljica Hrvata, neka vas uvijek prati na tom putu. Amen! Hvaljen Isus i Marija!

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

PEDESETNICA - DUHOVI, 12.VI.2011.

Broj: 24(211)

**Ljubav je Božja razlivena
u srcima našim po Duhu Svetom
koji nam je darovan.**

**Tješitelju
tako blag,**

**Ti nebeski
goste drag!**

PAPA NAM GOVORI

BENEDIKT XVI. U POHODI HRVATSKOJ

4 - 5. lipnja 2011.

VII. vazmena nedjelja je u katoličkoj Crkvi Dan obavijesnih sredstava, kada se u Crkvi intenzivnije promišlja o medijima. Taj Dan je ove godine bio zasjenjen pohodom Svetog Oca Hrvatskoj. No ta je 'zasjenjenost' bila zapravo samo prividna, jer su upravo mediji, posebno televizija, povlačeći se naizgled u drugi plan, odigrali izuzetno važnu ulogu u prezentiranju ovog povijesnog događaja svim hrvatskim građanima. Tako su se oni časno 'istakli', ne ističući sebe nego stavlajući se nesebično u službu ljudima, što i jest njihov glavni smisao i svrha.

Znano je koliko Sveti Otac naglašava važnost medija podsjećajući na ogromnu ulogu koju oni trebaju imati također u ostvarenju poslanja Crkve, od evangelizacije pa dalje.

Upravo na toj liniji želi biti i ovaj mali medij "Sveto ime", koje vam - u okviru svojih mogućnosti - dostavlja dio onoga što nam je Sveti Otac u Zagrebu poručio. Izabrali smo njegov govor u HNK i njegovu propovijed u misi na hipodromu. Sigurno ste to većina od vas pratili preko TV. Sve su njegove poruke bile izuzetno važne i aktualne. Zato je vrijedno da barem dio toga imate kraj sebe, da možete u miru nad time razmišljati, hrabriti se i kročiti naprijed u nadi koju nam je Sveti Otac svakako htio probuditi.

Draga braćo i sestre! Vrlo sam rado prihvatio poziv što su mi ga uputili hrvatski biskupi da posjetim ovu zemlju prigodom prvoga Nacionalnoga susreta hrvatskih katoličkih obitelji. Želim izraziti koliko visoko cijenim tu osjetljivost i zauzetost za obitelj, ne samo zbog toga što se ta temeljna ljudska stvarnost danas, u vašoj zemlji kao i drugdje, mora suočiti s teškoćama i prijetnjama, pa stoga ima i posebnu potrebu da se evangelizira i podrži, nego i stoga što su kršćanske obitelji temelj za odgoj u vjeri, za izgradnju Crkve kao zajedništva i za njezinu misionarsku nazočnost u najrazličitijim životnim situacijama. Znam za velikodušnost i predanost s kojima vi, dragi Pastiri, služite Gospodinu i Crkvi. Vaš svakodnevni rad odgajanja u vjeri novih naraštaja, kao i pripreme na brak i praćenje obitelji, glavni je put obnove Crkve, kojim se također oživljava društveno tkivo zemlje. Nastavite s tom raspoloživošću ovu vašu dragocjenu pastirsku zauzetost!

Svakomu je dobro poznato kako je kršćanska obitelj posebni znak Kristove nazočnosti i ljubavi i kako je ona pozvana dati posebni i nenadomjestivi doprinos evangelizaciji. Blaženi je Ivan Pavao II., koji je čak tri puta posjetio ovu plemenitu zemlju, tvrdio da je kršćanska obitelj pozvana živo i odgovorno sudjelovati u poslanju Crkve na vlastiti i originalni način, stavlajući u službu Crkve i društva samu sebe u svojem biti i djelovati, kao intimno zajedništvo života i ljubavi (Familiaris consortio, 50). Kršćanska je obitelj uvijek bila primarni put prenošenja vjere te i danas posjeduje velike mogućnosti za evangelizaciju u mnogovrsnim okruženjima.

Dragi roditelji, trajno se obvezite učiti svoju djecu moliti, i molite s njima; približite ih Sakramentima, osobito Euharistiji jer ove godine slavite 600 godina ludbreškog euharistijskog čuda; uvedite ih u život Crkve; u intimi doma nemojte se bojati čitati Sveto pismo, obasjavajući tako obiteljski život svjetlom vjere i hvaleći Boga kao Oca. Budite poput male Dvorane posljednje večere, poput one Marijine i učenika, u kojoj se živi jedinstvo, zajedništvo, molitva! Danas, Bogu hvala, mnoge kršćanske obitelji stječu sve više svijest o svojem misijskom pozivu te se ozbiljno zauzimaju u svjedočenju za Krista Gospodina. Blaženi Ivan Pavao II govorio je: Prava obitelj, utemeljena na braku, sama je po sebi dobra vijest za svijet. I dodaje: U naše vrijeme sve su brojnije obitelji koje aktivno sudjeluju u evangelizaciji. U Crkvi je dozreo trenutak obitelji, a to je također trenutak misionarske obitelji (Angelus, 21. listopada 2001.).

U današnjem je društvu više no ikad žurno potrebna nazočnost uzornih kršćanskih obitelji. Moramo na žalost ustanoviti, da se, posebno u Europi, širi sekularizacija koja Boga života gura na rub te donosi rastuću razjedinjenost obitelji. Apsolutizira se sloboda bez odgovornosti za istinu, i njeguje se, kao ideal, individualno dobro preko potrošnje materijalnih dobara te površnih iskustava, ne vodeći računa o kvaliteti odnosa s osobama i o najdubljim ljudskim vrijednostima; ljubav se svodi na sentimentalni osjećaj i zadovoljavanje nagonskih poriva, bez nastojanja da se stvore trajne veze međusobne pripadnosti i bez otvorenosti životu. Pozvani smo da se odupremo tom mentalitetu! Uz riječ Crkve, veoma je važno i svjedočenje te zauzetost kršćanskih obitelji, vaše konkretno svjedočanstvo, posebno kao potvrda nepovredivosti ljudskoga života od začeca do njegova prirodnoga skončanja, što je jedinstvena i nezamjenjiva

PAPINA PROPOVLJED UZ DAN OBITELJI na hipodromu 5. lipnja 2011.

Draga braćo i sestre!

U ovoj Svetoj Misi koju s radošću predvodim u koncelebraciji s brojnom braćom u biskupstvu i s velikim brojem svećenika, zahvaljujem Gospodinu za sve drage obitelji ovdje okupljene, kao i za sve druge koje su s nama povezane putem radija i televizije. Posebna zahvalnost kardinalu **Josipu Bozaniću**, zagrebačkom Nadbiskupu, za srdačne riječi na početku Svete Mise. Svima upućujem svoj pozdrav te izražavam svoju veliku ljubav zagrljajem mira!

Proslavili smo nedavno Uzašašće Gospodinovo te se pripremamo da primimo veliki dar Duha Svetoga. U prvome smo čitanju vidjeli kako je apostolska zajednica bila okupljena u molitvi u Dvorani posljednje večere s Marijom, Isusovom majkom (usp. Dj 1,12-14). To je slika Crkve koja produbljuje svoje korijene u uskrsnom događaju. Ta je zapravo Dvorana mjesto gdje je Isus, na posljednjoj večeri, ustanovio Euharistiju i Svećeništvo, i gdje je, pošto je uskrsnuo od mrtvih, izlio Duha Svetoga nad Apostole upravo te uskrсне večeri (usp. Iv 20,19-23).

Gospodin je svojim učenicima naredio da ne napuštaju Jeruzalem, nego neka čekaju Obećanje Očevu (Dj 1,4); tražio je, naime, da ostanu zajedno kako bi se pripravili primiti dar Duha Svetoga. I oni su se skupili u molitvi zajedno s Marijom u Dvorani iščekujući obećani događaj (usp. Dj 1,14). Ostati zajedno bio je Isusov preduvjet da bi primili Duha Tješitelja, a produžena molitva bila je pretpostavka njihove sloge. Tu nalazimo zadivljujuću pouku za svaku kršćansku zajednicu. Katkad se misli da misionarski uspjeh ponajprije ovisi o pomnom programiranju i mudrom izvršavanju neke konkretne obveze.

Sigurno, Gospodin traži našu suradnju, ali prije bilo kojega našega odgovora potrebna je njegova inicijativa: Njegov je Duh pravi začetnik Crkve i njega valja zazivati i primiti. U Evanđelju smo čuli prvi dio takozvane Isusove svećeničke molitve (usp. Iv 17, 1-11a) na završetku oproštajnog govora pune povjerenja, miline i ljubavi. Nazvana je svećeničkom molitvom, jer se u njoj Isus predstavlja u svećeničkom stavu, kao onaj koji zagovora za svoje, u trenutku kada treba napustiti ovaj svijet. Ulomkom prevladavaju dva izraza: čas i slava. Riječ je o času smrti (usp. Iv 2,4; 7,30; 8,20), času u kojem Krist ima prijeći s ovoga svijeta k Ocu (13,1). No taj je čas istodobno čas njegove proslave koja se ispunjava preko križa, a evanđelist Ivan to naziva uzvišenje, odnosno uzdizanje, podizanje u slavu: čas Isusove smrti, čas krajnje ljubavi je čas njegove najviše slave. I za Crkvu, za svakoga kršćanina, najviša slava je slava Križa, a to znači živjeti u ljubavi, u posvemašnjem daru Bogu i drugima.

PAPIN GOVOR U HNK predstavnicima kulture, znanosti, civilnog društva, političkog i društvenog života... 4. lipnja 2011.

Gospodine predsjedniče, gospodo kardinali, časna braćo biskupi, poštovane dame i gospodo, draga braćo i sestre!

Sretan sam što mogu započeti svoj posjet susrećući vas, koji predstavljate razne slojeve hrvatskog društva i diplomatski zbor. Srdačno pozdravljam svakoga osobno kao i stvarnosti kojima pripadate: vjerske zajednice, političke, znanstvene i kulturne ustanove, područja umjetnosti, gospodarstva i športa. Od srca zahvaljujem monsinjoru **Puljiću** i profesoru **Zuraku** na lijepim riječima koje su mi uputili kao i glazbenicima koji su me dočekali univerzalnim jezikom glazbe. Dimenzija univerzalnosti, koja je odlika umjetnosti i kulture, posebice se veže s kršćanstvom i Katoličkom crkvom. Krist je pravi čovjek, i sve što je ljudsko nalazi u Njemu i Njegovoj riječi puninu života i smisla.

Ovo je predivno kazalište znakovito mjesto, koje izražava vaš nacionalni i kulturni identitet. Moći susresti vas ovdje, zajedno okupljene, još je jedan razlog duhovne radosti, jer Crkva je otajstvo zajedništva i uvijek se raduje zajedništvu u bogatstvu različitosti. Sudjelovanje predstavnika drugih crkvi i kršćanskih zajednica, kao i židovske i muslimanske religije, potvrđuje da religija nije neka zasebna stvarnost u odnosu na društvo, nego njegova prirodna sastavnica, koja trajno priziva okomitu dimenziju, to jest slušanje Boga kao uvjet traganja za općim dobrom, pravednosti i pomirenjem u istini. Religija stavlja čovjeka u odnos s Bogom, Stvoriteljem i Ocem svih, te stoga treba biti snažan čimbenik mira. Religije se svijek moraju pročišćavati prema ovoj istinskoj biti kako bi odgovorile svom izvornom poslanju.

Ovdje se želim usredotočiti na središnju temu mojega kratkog promišljanja: to je **pitanje savjesti**. Tema savjesti je transverzalna glede raznih područja u kojima djelujete i temelj je slobodnog i pravednog društva, kako na nacionalnoj, tako i na nadnacionalnoj razini. Naravno, mislim na Europu, čija je Hrvatska oduvijek sastavnica na povijesno-kulturnome planu, a to će doskora biti i na političko-institucionalnoj razini. Valja priznati i razvijati velika dostignuća modernoga doba, to jest priznavanje i jamstvo slobode savjesti, ljudskih prava, slobode znanosti i time slobodnoga društva, ali pritom zadržati otvorenima razum i slobodu prema njihovu nadnaravnom temelju kako bi se izbjeglo to da se ta dostignuća samoizbrišu, kao što nažalost nerijetko možemo ustvrditi. Kvaliteta društvenoga i građanskoga života, kvaliteta demokracije dobrim dijelom ovise o tomu *kritičkom* čimbeniku, odnosno savjesti, o tome kako se shvaća i o tome koliko se ulaže u njezino oblikovanje. Ako se savjest, prema prevladavajućem modernom shvaćanju, ograniči u subjektivni okvir, u koji se

smješta religiju i moral, onda krizi zapada nema lijeka, a Europa je osuđena na niza-
dovanje. Ako se, naprotiv, savjest otkrije
kao mjesto slušanja istine i dobra, mjesto
odgovornosti pred Bogom i braćom lju-
dima, što je protiv svake diktature, onda
ima nade za budućnost.

Zahvalan sam profesoru Zuraku jer je
spomenuo kršćanske korijene brojnih kul-
turnih i znanstvenih ustanova ove zemlje,
što se uostalom vidi i diljem Europe. Tre-
ba

spominjati te začetke, pa i zbog povijesne istine, i vrlo je važno znati pomno
iščitavati te korijene jer oni mogu i danas nadahnjivati. Ključno je otkriti snagu
nekih događaja, primjerice, nastajanja jednog sveučilišta, ili nekog kulturnog
pokreta, ili neke bolnice. Valja shvatiti zašto i kako je do toga došlo kako bi se i
danas vrjednovala ta snaga, koja je duhovna stvarnost, a postaju kulturnom i onda
i društvenom. U temelju svega su muškarci i žene, dakle, osobe - savjesti, vođene
snagom istine i dobra. Neki su od svijetlih likova ove zemlje već spomenuti.

Ja bih želio spomenuti oca **Rudera Josipa Boškovića**, isusovca, rođenog u
Dubrovniku prije tri stotine godina, 18. svibnja 1711. On vrlo dobro utjelovljuje
sretnu vezu između vjere i znanosti, koje se uzajamno potiču na propitivanje,
koje je istovremeno otvoreno, raznoliko, ali i sintetičko. Njegovo najpoznatije
djelo *Teorija prirodne filozofije*, objavljeno u Beču, a zatim i u Veneciji polo-
vicom osamnaestoga stoljeća, nosi vrlo znakovit podnaslov: *Redacta ad uni-
cam legem virium in natura existentium*, to jest *Prema jedinom zakonu posto-
jećih snaga u prirodi*. U Boškoviću imamo analizu, imamo proučavanje mno-
govrsnih znanstvenih grana, ali imamo i strast za jedinstvom. A to je tipično za
katoličku kulturu.

Zbog toga je osnivanje Katoličkog sveučilišta u Hrvatskoj znak nade. Želim
da ono pridonese ujedinjenju između raznih dijelova suvremene kulture, vri-
jednosti i identiteta vašega naroda, nastavljajući plodan crkveni doprinos po-
vijesti plemenite hrvatske nacije. Vratimo se ocu Boškoviću, stručnjaci vele da
njegova *teorija kontinuiteta* vrijedi i za prirodne znanosti i za geometriju, što se
na izvrstan način podudara s nekim velikim otkrićima suvremene fizike. Što reći?
Odajemo priznanje slavnome Hrvatu, ali i istinskom isusovcu: častimo štovatelja
istine koji dobro zna koliko ga ona nadvisuje, ali koji također zna, u svjetlu istine,
upotrijebiti do kraja sposobnosti razuma kojima ga je Bog obdario.

No, osim odavanja priznanja, treba koristiti metodu umnog otvaranja tih
velikana. Vratimo se dakle savjesti kao glavnom čimbeniku za kulturnu izgrad-
nju i za promicanje općeg dobra. Oblikovanjem savjesti, Crkva daje društvu
svoj dragocjeni prinos. Taj se doprinos počinje oblikovati u obitelji, a učvršćuje
u župi, gdje se djeca i mladi uče produbljivanju Svetog pisma, koje je *veliki
kodeks* europske kulture. Istodobno uče o smislu zajednice, utemeljene na daru,
a ne na gospodarskom interesu ili na ideologiji, nego na ljubavi, koja je *glavna
pokretačka sila istinskog razvoja svake osobe i cijeloga čovječanstva* (*Caritas
in veritate*, 1). Ta se logika besplatnosti, naučena u djetinjstvu i mladosti, potom
živi u svakom okviru, u igri i u športu, u međusobnim odnosima, umjetnosti, u

dragovoljnom služenju siromašnima i patnicima, a kada je jednom usađena, onda se
može primjenjivati i u složenijim područjima politike i ekonomije, surađujući da
jedan polis – grad, bude ugodan i gostoljubiv, da ne bude prazan, lažno neutralan,
nego bogat ljudskim sadržajima, s izrazitom etičkom crtom. Vjernici laici su
zapravo pozvani da tu velikodušno žive svoju izobrazbu, vodeći se načelima so-
cijalnog nauka Crkve za istinsku laičnost, za
socijalnu pravdu, za obranu života i obitelji,
za slobodu vjere i odgoja.

Cijenjeni prijatelji, vaša nazočnost i hr-
vatska kulturna baština potaknuli su me na
ova kratka promišljanja. Ostavljam vam ih
kao znak mogega poštovanja, a povrh svega
kao želju Crkve da, pronoseći svjetlo evan-
đelja, hodi u vašem narodu. Zahvaljujem
vam na pozornosti i od srca blagoslivljam
vas, vaše najmilije i vaš rad.

